

Relats i miracles

Males Herbes ens ofereix *La millor història del món*, un conjunt de quatre relats llargs del premi Nobel britànic Rudyard Kipling, poeta i novel·lista molt conegut, que s'ha revaloritzat en el temps gràcies a aquests relats, més enllà de la seva poesia o de l'obra demonitzada per ser considerada la literatura de l'imperialisme. En versió de David Gálvez, el conte que dona títol al volum descriu la relació entre un autor consagrat i un jove poeta inexpert, que viu una transformació que ens deixarà bocabadats. Tampoc ens hem de perdre *El jardiner*, que el gran Borges va dir que contenia un miracle que només el lector podia advertir. Qui s'atreveixi a aprofundir en el llibre, el descobrirà en tot el seu esplendor. *

La casa Ginzburg

En versió de Meritxell Cucurella, Club Editor ens ofereix *La ciutat i la casa*, última obra mestra de la narradora i editora italiana Natalia Ginzburg. Utilitzant la narrativa epistolar i amb un estil nítid i lineal, l'escriptora ens despulla fragments autobiogràfics, apartaments de la vella Roma que tant va estimar i un recorregut social i intel·lectual. Ginzburg va saber extreure la poesia de la vida quotidiana, sovint dura per les morts i repressió que va haver de patir a la guerra i aquesta novel·la té un aspecte de conclusió de tota una obra coherent i identificable. La vida privada s'uneix a la literatura d'idees en un fresc que resumeix la seva època, sovint mitificada gràcies a escriptors de la seva vàlua. *

Testimonis de guerra

L'excel·lent política d'autor de Raig Verd ens ha permès als lectors conèixer l'obra completa de Svetlana Aleksievitx, premi Nobel 2015. En versió de Marta Rebón, el sisè volum, *Últims testimonis. Un solo de veus infantils* és una aproximació a la Guerra Mundial a través d'infinat de nens supervivents de la Unió Soviètica. Fidel al seu estil sobri i a no desmentir ni suavitzar cap dels horrors de la guerra, Aleksievitx recull els testimonis de nens que tenien entre dos i dotze anys quan van viure l'apocalipsi. El resultat és un volum tan colpidor com el dels veterans de l'Afganistan que va plasmar a *Els nois de zinc*, una de les seves obres més aclamades.

Com ens va passar amb els nostres pares o avis, que van patir el desastre de la Guerra Civil, els nens supervivents recorden el silenci dels veterans que van entrar en combat o van caure presoners dels alemanys. Va des de gran les vivències, com un bombardeig a una epidèmia de varicel·la on eren refugiats. El trauma adquireix així un aspecte profilàctic, de discurs interromput que es renova mentre s'explica, un exercici gairebé psicoanalític, narrat amb la perícia d'una de les grans escriptores i periodistes del nostre temps.

Aleksievitx té el talent de recuperar la visió de la gent del carrer, en aquest cas com una mena de Txèkhov de les calamitats del segle XX. I la seva obra esdevé un fresc de tot el que va passar, la literatura com a mirall de la realitat, sense més ficció que la de la memòria. De nou, estimulant i esfereïdora. *

Culpabilitat al límit

Bromera ens acosta *Tres dies i una vida*, quarta obra de la tetralogia –traduïda per Albert Pejó– de Pierre Lemaitre, premi Goncourt 2014. Ambientada en tres dates a partir del 1999, pren com a sortida quan un noi de dotze anys mata un nen, esdeveniment que marcarà la seva conducta posterior. Escenificada en una provinciana i hipòcrita ciutat de províncies, la trama i l'argument combinen elements policíacs característics de l'autor amb una magnífica recreació d'ambients, on tot és a punt d'esclatar mentre la vida flueix. El determinisme condueix la culpabilitat del protagonista fins a fases on la novel·la psicològica pren mida a la costumista en un còctel perfecte. *

Dignitat i refugi

A bans de morir, l'influent sociòleg polonès Zygmunt Bauman va tenir temps de deixar-nos el seu testimoni sobre la crisi dels refugiats a *Desconeguts a la porta de casa*, que presenta Arcàdia en una bona traducció de Josefina Caball. Interrogant-se sobre el paper d'Europa davant l'èxode d'exiliats de guerres pròximes i de la misèria del Tercer Món veí, Bauman propicia un debat humanista, posant per davant la reflexió de Kant sobre el coneixement moral, el coneixement del bé i del mal, gràcies a les facultats racionals dels éssers humans. La llei moral interior que ens hauria de permetre una conducta basada en la dignitat cap als necessitats en favor de la nostra pròpia dignitat. De moment, no li fem cas. *

Terror al casalot

G ran encert el de l'Altra Editorial presentant-nos *Sempre hem viscut al castell*, una novel·la gòtica de Shirley Jackson en una traducció excel·lent de Martí Sales. L'existència plàcida d'una família es veu alterada quan una visita inesperada s'instal·la al casalot. La protagonista de divuit anys, noia introvertida i solitària, es veurà forçada a defensar la seva germana i el seu oncle minusvàlid. L'ambient inquietant que aconseguix no resulta estrany que fascini Stephen King i nombrosos directors, que hi van adaptar les seves novel·les i relats. La interacció entre els personatges, la caracterologia del malvat, les frases brillants i la recreació d'ambients són algunes de les bases d'un gran exponent de la literatura de terror. *

Adolescent eterna

S empre és benvinguda Carson McCullers a la nostra cultura. Clàssic contemporani nord-americà, la seva obra *Frankie Addams* (versió de Jordi Martín) és un compendi de les inquietuds de l'autora per recrear personatges poc còmodes amb el món i amb problemes familiars, inadaptats que l'escriptora converteix en icones prototípiques de l'artista solitari davant un món hostil dins una mentalitat obsessiva, que McCullers va dur al cim del seu estil amb una noia solitària, resistent en les fronteres entre l'obsessió i l'angoixa, un clíxé de l'adolescència i la hipersensibilitat des de la literatura breu i poderosa que va generar. No s'ho perdin, no l'oblidaran. *

